

بشیر بیدار

ردوبند

کتاب ءِ نام ـــــ گوربام

شاعر ـــــ بشیر بیدار

تاک ـــــ هشتاد

چاپ کنوک ـــــ حاجی احمد دشتی و علی بخش دشتی

شنگ کنوک ـــــ پاک نیوز ایجنسی تربت مکران

چاپ جاه ـــــ اسحاقیہ پرنٹنگ پریس کراچی

بُنگیجی چاپ ـــــ فروری سنہ ١٩٨٢ء

دانگ ـــــ هزار

وش نبیس ـــــ عیسیٰ سربازی

بها ـــــ بیست کلدار

چاپ کنوک ءِ گپّ

نوکیں بلوچی شاعریءِ سروک بشیر ہچ وڑیں گلا وستاءِ واست منّگ نہ انت۔ بلے حق ایش اِنت کہ بشیرءِ ورنائیں حیال پیریں وپژمردگیں دلاں بودکارنت - چیاکہ بشیرءِ گالانی وانگ ءَ دل گرم وحیال چو کوہءَ چست بنت ۔

بشیرءِ شعرانی دومی جوانی ایش اِنت کہ آئیءِ گالانی تہا ہچ ہیمیں چپ و چوٹ مان نیست۔ چیاکہ آئیءِ حیال ومقصد زندءِ بارہءَ تچک انت۔

بشیرءِ شعرانی سیمی شتری ایش انت کہ آئیءِ زبان وبیان سادگ وآسان اِنت، ہمیشا دلءَ زوت ایر کپنت ۔

آخرءَ من بشیرءِ منّت واراں کہ آئیءَ وتی شعرانی چاپ وشنگ کنگءِ اجازت دات، ہمیشا بشیرءِ شعرانی دپتّر گوربامءِ شمے دستءَ اِنت ۔

علی بخش دشتی

۲، فروری ۱۹۸۲ء

پیش گال

شرو اہمیش اَت کہ من وتی شعرانی کتاب ءِ پیش گال ءِ نبشتہ ءَ
دتی بیل و دزبرادرے قیامت بکُتیں۔ چوکہ مرچی باندہ دنیاءِ دود اِنت
بلے قول ءِ زانتکاراں "اشتاپی کاراں پاد پلاراں مان گیش اَنت۔"
آوڑے کہ مالوٹ اِت مئے دست ءَ نہ بوت۔ اِے حبر راست اِیت
کہ چہ دلکش نہ بنت جوانیں کار۔

چونائی ءَ منی جندءِ مقصد و مراد دائم ھے بوتہ کہ اِے کار (براں
کتاب ءِ چاپ وشنگ) منی دست ءَ و منی زندءَ مہ بیت چہ من رند
اگاں زبان و ادب ءِ دوز واھاں منی شاعری بلوچی ادب ءِ تہا جاگہ
دئیگ ءِ لائق لیک اِت۔ گڑا اِے کار پہ آواں گران نہ بیت۔ اگاں
ناں تو منی شاعری چہ منی مرگ ءَ ورندوت زندگ نہ بیت۔

نوں کتاب ھمیش اِنت کہ شرفداریں وانوکانی دست ءَ اِنت۔ منی
شاعری ءِ شرّی ونزوری چہ کس ءَ اندیم و اندر نہ انت۔ اِے ردءَ
پہ من دگہ گپے پشت نہ کپیت۔ البت یک دو حبر انچیں است کہ آھانی
گیشینگ پہ من الّمی اِنت مثلے مے لھتیں زبان زانت و ادب دوست چیرے
حرف چہ بلوچی ءِ "ALPHABETS" ءِ تہا درکنگ لوٹ انت چوکہ ح، خ
ص، ض، ط، ظ غیروزال۔ بلے من پہ زانت ناں پہ سَہ ورگ
اِے حرف وتی نبشتہ ءِ رھبندءَ کارمرز کتگ اَنت۔ منی جندءَ اِے

رھبند دوست تربیت البت اِے جیڑھ اگن گیشینگ بہ بیت تہ دگہ جبرے پشت نہ کپیت۔ دومی جبر ایش کہ مئے چیزے ادیب، شاعر، وزبان زانتاں لہتیں نوکیں لبظ و نوکیں نام پہ چیزے ناماں ٹھینتگ چوکہ پہ شراب ءَ" ترندآپ" پہ دین ءَ" نیک راھی"، پہ ادب ءَ لبزانک، ادیب ءَ لبزانت اوپہ نقّاد ءَ" شرگدار"۔
خدابزانت دگہ چےچے۔ بلے منی جیال وزانگ ءَ اِے گوں وتی ہم معنا وہم در وریں ناماں ہچ وڑءَ ہم دپ وھم مٹ نہ اَنت۔ ہمیشا منی جھد ہے بوتہ کہ اِے لبظ پہ وتی اصلی و بُنی رنگ ءَ کارمرز بہ بنت۔
گڈسرءَ اگن من واجہ علی بخش دشتی ءِ شکر ومنّت ءَ مہ گراں تو منی جیال ءَ چد ومستریں تنک چمّی دگہ بوت نہ کنت۔ چیاکہ اگن واجہ علی بخش ءِ جھد وکوشست ماں اِے کارءَ ہوار مہ بوتیں تہ المّ ءَ اِے کارگوں من ہچ وڑءَ بوت نہ بوت۔

بشیر بیدآر
جنوری ۱۹۸۲ء
تمپ

گال

وھدے بوجیگ ماں زِرءَ بیت
پھکءَ بے وسّ ناڈّدا بیت
ماہءِ درور بے سمَا بیت
درد گوں کے مے دوا بیت
بے اُمیدی گندہ چیزے ایت
پَشت دِگِستا ہر دلا بیت
من نزانتہ کیت اِنت روچے
ناخن گوشتءَ چہ جتا بیت
ہرکسءَ گوں ہور و توار اِنت
باریں چاریں گوں کیا بیت

۱۹۶۴ء

گال

ملک ءِ کماش کم زانگ اِنت
رعیت چہ پیم دلمانگ اِنت
ہچی تُری دست ءَ مہ ایت
دُزّ ءِ مستاہ ماں شانگ اِنت
ناگیں پدا بیرہ بکنت
مرچی دلوں نماں مانگ اِنت
ہرکس گشیت، گیشتر بگش
مے مرگ وزند دردانگ انت
آئیا کتہ پہک ءَ یکیم،
نوں چہ کیا دلمانگ اِنت

۱۹۶۴ء

وھدو باریگ

وشں نیتکانی سوچنیں گالاں
تا کدین ءَ اودل سکنے تالان !
اوکھیرانی رامگیں شاتل !
دے من ءَ وھدی حال و احوالاں
مستؔ و سمّو ءِ بیلی و یاری
اللہ اللہ آنوبت و باری !
یکیں بی بگر وگرآنو ءِ واسطہ
چوں پر اتکنت رند و لاشاری
چاکر و گوھرام ءِ کلات پرْدوشیں
حاک ءِ باھوٹ انت امیر جوشیں
نام مزارانی گارمبیت شالا !
نئیت باریگ و نوبتے چوشیں

دوست گندئے آقاسمی چاہ ءَ
منّد سور دءَ تاب کن راہ ءَ
چیزرے وھدءَ پیسیر و ساری
اِسے گداماں ءَ باز مراگاہ اَت
یات بلوچانی شانتگیں نبرءَ
دل نہ منّیت پہ تاگت و صبرءَ
بنیاں یک ڈدل یک برءَ مرچی
سُہر و پوپل و آسن و نگرہ

سنہ ۱۹۶۵ء

پدا

بکشّات تبد وسو چاکیں لوارے
مگندات کس و تی چماّں بہارے
بجُببیت، ہچ بلز زیت گُلّیں آلم
بجکشات مست وگمراھیں توارے
یک انچیں جمبر وہورے بگواریت
تا چِلّ و چاردہءَ گیشتر بداریت
بکشّیت ہر گوزءَ گوْا تے سیاہیں
تا مہلوک سجّئیں عبتر بیاریت
نہ شنزنت نود پدا نوں مہپلانی
نہ کشّیت نوں سحرگوات بانگوھانی
پہ ڈیھءِ حاطرءَ باریں کدی بیت
ببیت سرجم پدا دیوان یلانی

نہ گڑ ندیت جمبرے ہورے نگواریت
بھنگے دور سریں آپے نیاریت
بکنت سرسبزا دءِ حشکانگانءَ
یدا ایک موسمی ہورے نگواریت

سالہ ۱۹۶۵ء

گال

بربادی وسر گاری دگہ دوست کجام اِنت
اے دل تا قیامت تئی زلفانی غلام اِنت
یکر ندے بگندئے تہ ہزار رندءَ طمع کن
اندام گشئے لال ءِ خداوندءِ کلام اِنت
وت چیزے نزانت نہ دگر واردینت انت
گوں قاضی و ملّایاں منءَ دوست سلام اِنت
بختاتگیں امروز ءِ ہمک غم من شموشتگ
اِے آس دل ءِ توکءَ بلے روک مدام اِنت
تو گونڈلیں تیراں گوں دلءَ باریں بجکّاس
چاریں تا کجام دورءَ دل ءِ درد ملام اِنت

سنہ ۱۹۶۴ء

بامءِ استار

کدی دْرپشیت !
منی بامءِ شروکیں استار
پمنی سیاھیں شپاں
ماھے کدی بیت ودی
چُن تا چِنت ءَ
دلءِ چیھالاں کناں من گُٹ گیر
مرچی تالان اَنت دوبر، دلءِ کلمانٹیں حیال
بامءِ استار !
کہ نپس گیریں شپانی اوستاِنت
من پہ سہڑینگ
دل ءَ داتہ صباہءِ آسر

یا چو بندیگ ءِ امیت ءَ
پہ "خلاصیں رو چپاں "
سیاہ و جبّاریں شپاں
کے وتی قدمیں چپاں
چو من ءَ سُہر بکنت
دم پہ دم بُست بکنت، پاس بجنت
اِے ھم گنج اِیت
کہ منی بیم ءَ عذاب اِنت شپ کشّ
چنکس ! دلکش اِنت دلا بام ءِ تیوکیں استار
کدی ڈرپشیت منی بام ءِ شروکیں استار

سنہ ۱۹۶۴ء

گال

چون بے گوْم اَنت زندءِ مُستاه

تئ دوستیءِ رهبند و راه !

شهم اِیت تئ زیبائیءِ

اِے چاردهءِ درپشوکیں ماه

ارزاں مکن ، چولُڈّ گاں

ڈکّ اِیت منی نیمسوئیں ساه

باور بکن ، مُلّانہ اِنت

مئے مهذبءَ پچی گناه

اصلءَ مزن هر کس بشیر

کے اِنت گدا کے بادشاه

نذروں تئی وانگیں بُتءِ

هزّامءِ پُل، ماہے لقا
زیمیں دلءِ ٹپءِ دوا
بےآسریں زندءِ متاہ
امروزءِ چار روچی خدا
گیشتر تئی یاتاں کپاں
زندءِ هپتگیں ساعتاں
من چوں ترا بہیال کناں
تئی غم غم اِیت (چہ) زندءِ غماں
هزامءِ پُل، ماہءِ لقا
نذروں تئی وانگیں بتءِ
غِلمان و حوراں چوں کناں
توکہ خُداءِ جنّتءِ

اے چم و پونز، بُرداں کماں
اے موسم وشیں دماں
ایرانت منی دیما گشئے،
صحب ءِ سراسی جُز قرآن
زُرتگ شپاں سیاہی تئ
چمانی سِشنگیں کبغلاں،
گیگان تئ گیوار ءِ لال ءِ!
اے سمبھوکیں کلکشاں

ھزام ءِ پُل، ماہ ءِ لقا
چہ تئ جتائی ءَ مروچ
سالانی سال پر گوستگ انت
انگت منی ساہ ءِ بدل!

نقش اِنت دل ءِ جھلانکیاں
تئ محرمیں دست ءِ نشاں
من چون ترا بہیاں کناں
تئ غم، غمے زند ءِ غماں
ھزام ءِ پل، ماہ ءِ لقا

۱۹۶۸ء

گال

وھدے صبا، بیگاہ بیت
دل مولماں بیگواہ بیت
زندءِ عجب راھیں گراں
کے گوں کیا ھمراہ بیت
امروزءِ غم، لالءِ حیال
اینکس چطور یکجاہ بیت
کعبہ منی آسر یلاں !
زاناں گلءِ پیڑگاہ بیت
گواہی کیا داتگ بشیرؔ
چو نام ودپ ھر جاہ بیت

۱۹۶۵ء

میری

او میری ءِ بُرزیں حصار !
او پنّوءِ جاہ و دوار
بُرزاِنت تئی نام وتوار
ترندسک بہ بنت گرماگ ءِ روچ
طوفانیں شپ، بشّامی ہور
ساچیت تراکورءِ کنار
سرتئی بلند گوں آزماں
تو پنّوءِ عشق ءِ نشان
اِے مچکدگ، اِے کورءِ آپ
اِے کوہ وڈن، مسکیں ڈگار
اِے سبزیں درچک، مستیں کشار
برجاہ ہما پیشی دوار

نالنت کپوت، شاتل گشنت
"اللہ هما دورءَ بیارء
او میریءَ برزیں حصار
ویراں بئے، برباد بئے
تو مئے دلءَ آباد بے
کیت پنّوے بندیت پدا
مرتّءَ تئی میری دگہ
مارا نہ کنت مرچی گماں
او میریءَ بُرزیں حصار!
ماں ایت تئی رھشتے اگاں
پنّوں نہ مُرتگ زندگیں!!
سستی جوان، پل کندگ انت

گال

من پہ نتیاب ءِ حاطرءَ
ماں داتگوں نیلیں زرءَ
مارا زمین ءَ نیست دوار
آلم شتنگ ماہ ءِ سرءَ
پِنڈوک گشتے گُلّیں جہاں
دستاں شہاریں کئی درءَ
چہ شتے مرید دیوانگءَ
با سجے نہ بُرتگ چپّا کرءَ
ڈو بارگ وترِن وشگان
کلّیں جہان ءِ مے سرءَ

سنہ ۱۹۷۰ء

زند مانی

من ءَ رابکّش اِت چرے شہرءَ گِستا
کہ، ات آس ورو کے من ءَ مان بدارات
دل ءِ ہُلّ پرشتنگ چشیں پتّرءَ چہ
زُبانے من داراں، بلے گُنگ ووانگاں
منی قبرءَ گِستا کن اِت مان شان ءَ
حطا کار چو شیں ادا ہم نیتنگگ
نباں زیر رمنّت من منکر نکیرءِ
بکنت جُست وپُرسے من لیو نداراں
من ءَ رابکّش اِت چرے شہرءَ گِستا
عجب دود و ونزیم اَنت اِدءِ مردمانی
خمار چمّیں کاڈو پری یاں نہ لوٹاں !!
بلے میرو مسترمہ ینبت داھگانی

دل ءِ ہلّ پرشتنگ چہ اِے پترءَ چہ

بلے پہ وت جاہ و دوارے نگنداں

جناں گوانک ہردم اگاں ملکوت ءَ

گوشنت است اِنت مرگ ءَ قرار و دارے

کدی بیت دل گیر منی زندمانی

متارا بکش اِت چرے شہر ءَ گستا

کن اِت آس ورنو کے من ءَ ماں بدار اِت

۱۹۶۷ء

گال

دل بسھڑیت گوں ہمے کیف وقدِحاں
او خدا گیش کن کمکے آسانیں غماں

آکجام دور اِنت وژدلیں دورانی تہا
مے نصیب ءَ بیت تئیءَ زُلفانی نِواں

چو مریدءَ داغ دلاغ ہر بند منی
چاکر ءِ پیم ءَ حانی ءِ مستر من نہاں

ایمن اِنت دل کہ دیمترءَ باریں چون بیت
گوستگیں دور ءِ کرتگیں عہداں زندگاں

بے وتی گنج اِیت پمّنی نزءَ او بشیر
ساری ءِ حال ءُ جُست کن اِت ہوشمندیں سراں

۱۹۶۸ء

وت گُشی

منّاں وتاراوت گُشگ
سکّیں گناہ اِیت همبلاں
چہ من سِشزار اِنت اِے جہان
سوجے بدبخت من چون کناں
دل غم جتیں انگیر گُتگ
زندءِ عجب رنگیں غماں
راہ ءَ چہ بیم گستاکناں
دردانی کوهیں ڈیکیاں
گیشتر دل اوں پہریگ گُتگ
مہرنگ و مهدیمی غماں
تا زندگ اوں بندیگیں دل!
کیدانی دُرّیں سانکلاں

اوستانی بادگیر لُب اِتگ
چہ بیوسان، بے وس تراں
گامپالیں غم، حُشکیں دار
بچکندگاں ارس اَنت ہوار
دنتیں من ءَ پادتڑاپ و بیم
وھدءِ مجازیں گالوار
بلیتگ یکے پیش ءَ خدا

ھرکس پہ دیم مرچاں خدا
مردم بروت آسر کجا!
نے دل وتی، نے جان وتی
نے درد نے درمان وتی
اصل ءَ بچار اِت زندگی
تانسر عذاب و بزگی
بیا اِت مرچی ھمبلاں
من دستِ وت گٹ گیرکناں
اِے زند پیریں واھگاں
مرچی وتی جوناں حیہ وت،
گوں واھگے تِتنگے گراں!!!!

۱۹۶۷ء

گال

ماں نداشتگ من وتی کل ءِ ہمک نیمگ ءَ
کم ہیچ رنگ ءَ نہ بیت جوریں بدائی وزواس

زِرد تاھیر نہ گیپت، درد نہ دنت موہ دمے
پمن صدسال اَنت گشتے لُنجیں شپانی ہرپاس

دور ءُ گِستا ئے اگاں من ماں حیالانی تہا
رچے صدر ند ءَ کناں دوست ترا را اپٹاس

زاناں بیگواہ نباں، مہر ءِ تہار ماہیں شپاں
پمن استار گشتے لال ءِ گوریگ ءِ ہرلاس

عمرے گوستگ من تئی دروغیں ودارانی پدا،
نوں چدو گیش نہ بیت سگگ وفا ءِ چکاس

۱۹۷۳ء

گوْربام

اودل منی بے تاگتیں

تاگت بکن گوْرباما بیت

شپ گوں وتی زوراکیاں

آسر، برے بنّام بیت

عمرا نہ بیت ڈکّالیءَ دور

چلّہ پرْشیت ھزّام بیت

آسرکہ اِے کلمانٹیں شپ

دِرّیت جنوزامی گُداں...

پوْشیت پدا بانور بیت

گوربام ءِ سَہت ءُ سنگھاں

اِے شنگیں شینک و ماھیکاں

استار و ماہ کلکشاں،

بے واک بنت چہ الوتاں
کشّن اَنت سرءَ بام وسہیل
چم گریتگیں کندان بنت
اے درد و غم ساٹاتگیں،
چہ من پدا دلگران بنت
آ کرگزءِ دروغیں ودار
پدّر منی چمّان بنت....
او دل منی بے تاگتیں !
تاگت بکن گوْربام بیت
شپ گوں وتی زوراکیاں
آسر، برے بنّام بیت

سنہ ۱۹۶۷ء

گال

دل سیر بیت چطور، تئی نیادانی لذّت ءَ
چے دنت خدامن ءَ وتی حورانی جنّت ءَ
دوستی و ترس و لرز، باریں بگُش تاکد؟
گوازینتگ ماحبر مردچی چہ الوت ءَ
یکر ندے دربئیت، اگاں دانکے کچّلیں
صدرندءَ من گراں تئیُ لُنٹانی منّت ءَ
ھجبر مبات انت دْراہ، دلءُ واہگانی ٹپّ
شالا تئی غمءُ بلات، منی صبر و تاگت ءَ
گوشدار کہ چے گشیت بشیر مرچی مجلس ءَ
پہ دوست ءِ حاطرءَ من کتہ نام و دپ و تا

۱۹۶۹ء

روزرد

روچ ایر روان اِنت کنڈگ ءَ
ماں سشانگا اِنت ژندی یے
بنی آدم ءِ زندءِ سرءَ ،
رھچار تہار ماھیں شپ ءِ
کلّیں دمگ گیابان و ڈنّ
ماں کہسراں شنگ اَنت گشّے
مھگونگ ءِ لُنٹانی پنّ
چہ گِرْیشگ و کوہ و لداں
در رِتکگ اِنت ھلک ءِ رمگ
تا باندا صحب بوتگ زبہر
جنگل چہ وشّیں زیملاں
آنکانی ظمیں ترّدگاں ....
وشّیں بانگیں مُرگ ءِ نالگاں

روچ ایر رواں اِنت کنڈگ ءَ
چہ قبلہ ءَ شنگیں جُڑاں
گپتگ شپ ءِ مستاگی ءَ
پیداک اِنت شپ زوراوریں
گوں درد و صد رنگیں غماں
بے گوانک و برمش چو مانش ءَ
سال اَنت منی ننزّ ءَ گشتے
لُنجیں شپ ءِ ہرچاریں پاس
باھند کنت و مرمریت
ماں داشتگیں دلبند ءِ آس
اوپار و اوست، تاھیر و موہ
گوں من دگہ چے بوت کنت
قسمت، پدا صبحے بہ بیت
چہ رودراتک بامے بدنت
روچ ایر رواں اِنت کنڈگ ءَ

۱۹۶۷ء

گال

دڑ منے جوریں، دست وت ہنر گار کتہ
زندگیں روچاں، ماوت ءَ چمدار کتہ
اتکگیں دور ءِ شتگگیں ڈگال ءَ بچار
ہمبلاں مرچی بلیسرے سردار کتہ
رتگگیں جوناں، آپ کتہ زوراک ءِ دلا
وت جتہ تیر و وت پدا اقرار کتہ
سار کتہ ھمبل، نوں منی بیساریں سرءَ
منزل ءِ نزدءَ رہ وتی من گار کتہ
وڑدلیں دور ءِ حاطرءَ مرچاں من بشیر
دل ہمک رنج ءِ سنگگ ءَ ھیلدار کتہ

سنہ ۱۹۷۱ء

دوست منی جان منی

دوست منی جان منی
چہ من شکر رنج مہ بو
مفت ءَ دلا تنگ مہ بو
کند ودلءِ شات بکن
ھُشک ءَ مہ ہِند گُنگ مہ بو
زہر کنے وش نہ بے
چونیں حسدی بے توئے
سبزیں پری قہر مہ بو،
گوں من کدی زہر مہ بو
دوست منی، جان منی
بیکاں بچنڈ بُواں بِشان
عطر و دُناں شِنگ بہ کن

بیاو منءَ گندک بکن
دُنیا گشی بلّے گُشیت
نیستیں من ءَ کسی سما
تو کہ بیۓ چہ من رزا !
دنیا منی دستءِ دلءَ
تو کہ وتی رُوّءَ گِرے
مارا حیالاتی کنے
دوست منی، جان منی !
اُف ! پہ تئی نزمیں رواج
کبگ ستر شُر بروت
نیکہ تئی مٹّ و مثال
نرم دوے، تزند روئے
ملّ کہ ترا بڑا هیت جنک
دوست منی، جان منی !
پہ تو اگاں بیر گراں
پِشل و شپیں تیراں وراں
مارا ترا شات نہ بیت،
تو پہ دگر، حُبّ مہ بو
پہ تو دگر چوشں نہ کنت
دوست منی، جان منی

گال

زندءِ غم و حیالاں ، تو جیل وداہے نیست

مے شیہ شپان ءَ زانا ، ہجبر صباہے نیست

لیکیت گنوک و نابود ، ہمبل من ءَ جہانے

تو ہم بگوش من ءَ را ، تراھم گناھے نیست

چہ زندءِ ماھکانی ءَ ، تا زندگیں زہیریں

مے بحت ءِ آزمان ءَ ، اِستار وماہے نیست

تپتگ زمین اے گنجیں ، رود آزماں نیلیں

مارا ماں اِے جھان ءَ ، ھَنکین وجاہے نیست

منی زندگی ءِ توشگ ، تئی مولم وحیال اَنت

بیدءِ اشاں من ءَ را ، مال ومتاھے نیست

۱۹۷۳ء

شائل

بگش گوں من ءَ مرچی شائل بگش گوں
کجا انت تئی دور و باری کجا انت
آ سرسبزیں ڈڑچک و کشارانی موسم
تئی وشّیں چینک و پلارانی موسم
بگش گوں من ءَ مرچی شائل بگش گوں
مبند انت ہما مند ءِ میری ہما انت
کُجِ انت پُلّیں فاضل آپنوں کجا انت
کیا گشتہ مرچی محبّت روا انت
کُجِ انت ماھیں سمّل آ شیدا کجا انت
بگش گوں من ءَ مرچی شائل بگش گوں
اَحمل کجا بوت فرنگانی بندی
گوھرام ءِ مردی آ بیبگر ءِ رندی

کپاں شتہ ءِ یادءَ دل ءَ درد بندیت
آلاشار و کلمت تا ھنگت ہما انت؟
بگش گوں من ءَ مرچی شاتل بگش گوں
تئی زید و کوچگ مرد چی تئی اَنت؟
تئی وشیں نالگ بروچی تئی اَنت
نہ منّاں نہ منّاں من ہجبر نہ منّاں۔
بگش گون ءَ مرچی شاتل بگش گوں
کجا اِنت تئی دور و باری کجا اَنت

گال

ہما سہت و کترہ ، ہما رہسر انت
ہما بنیاد ءِ وعدہ، ہما دلبر اِنت
گلگ چہ خداءَ ، چطور من کناں
خدا وت جہان ءَ گشتے بیدر اِنت
کیا راہ ءَ گیج اِیت ، کہ وت سر جناں
وتی راہ ءِ شوہاز ءَ رہ در بر اِنت
من ءَ داتہ بودی ، اِسے نابودی ءَ
حیال کُلّیں دنیاءِ پہ من گوْر اِنت
کجا اِنت بشیر و کجا شتے مرید
بلے ھنگت ہر کس گشتے چاکر اِنت

سالہ ۱۹۷۱ء

دلبر تئی بائد نہ اِنت

مناں کہ من ہیچ سیے نہ اوں
تو نیستی ءِ نام ءَ مدئے
ہر کس گشیت بِلّے گشیت
دلبر تئی بائد نہ انت

من چہ تئی پلّیں دپ ءَ
دژنام و بد ھم وارتگوں!
سکّیں دمان و ساعتاں!!
دیستگ ترا پدِ کنزگ ءَ
ھنگت منی کرپاس ءِ پُل!

من چہ وتی زہمیں دل ءَ
روچے نہ کُت اُفّار گے
کم زانگیں ماہ ءِ لقا!
اینکس ترا زانگ ببیت

هر کس گشیت بلّے گشیت
دلبر تئیٔ بائد نہ اِنت
دوست پہ منی بنّامیءَ
جوریں بداں سپے چے نہ کت
غمگیں نہ اوں، دل تنگ نہ اوں
وڑنام بیئے، شادان بیئے
ماراسر وچمّاں اَنت غم !!
تلپتگ زمین، رود آزمان
پمن بدرِاَنت کُلّیں جھان
ہیچ کس دپی جُستے نہ کنت
مردم گشتے کسّی نہاں
اِے بیکسی اِسے بیدردی
ہر کس منی چمّاں پچیت
هر کس گشیت بلّے گشیت
دلبر تئیٔ بائد نہ اِنت

بے سر بباں، بے وت بباں
پہ تو نہاں من پہ وتاں
گیشں ءَ اگاں بسیار باں
دست پہ وتی جیگ ءَ رسیت
ھرکس گشیت بلّے گُشیت
دلبر تئی بائگ نہ اِنت
دوزح چی اِیت جنّت چی اِیت؟
تو دوزحئے تو جنّتئے
قیامت تئی رُوّ ءِ گرگ
جنّت تئی بچکندگے
ہر چینت ترا بہیال کناں
گیشتر دلا نندان ئے تو
چنکس منی اوبالیں دل
ھرنگ تئی وازمندگ اِنت
ہرکس گشیت بلّے گشیت
دلبر تئی بائد نہ اِنت،

۱۹۶۶ء

گال

چُنت شادان کنے چُنت ءِ دِلاحون کنے

باریں چاریں تو چِد و دیما دگہ چون کنے،

وژمناں دوست گشے، چون نزانتکارے تو

پمّن ڈرھبات و کلمہ جوریں بداں گون کنے

درد ءِ درمان نہ بنت وت پدا دردانی دیوک

دل گنوک ءُ تو چیا کود کی نیمون کنے !

من کجام ظلم ءِ تئ قصہ ءَ تالان کناں

روچے صد رند ءَ کُشتئے ھنگت ءَ بے حون کنے

لاپ ءَ انگار کنے، دوست ءَ کنے چون بشیر

زند ءِ درداں جتا چہ وت ءَ چیخون کنے

سنہ ۱۹۷۲ء

دہقان

اومنی ملکءِ شدیک لاپ و نزوریں دہقان
پادا پہک کن وتی چمّانی شلوکیں ارساں
بیت گمسار غریبیءِ نسکیں نوبت !
کٹ و بُرّ وَرْ دتئ جھدءِ نہ بیت نوں بیراں
مرچی بے چاڑ و ملور اَنت تئی میر و سردار
حشک و حیران اَنت گشئے چہ وتی زندءَ بیزار
بُرّیت ساچان غم و درد و مدامی رنجءِ ! !
کئیت ظلمانی تہار ماہیں شپانی بامسار
کسّے ہزگار و کسے گژنگ و نیزگار نہ بیت
یکے پُر دست و یکے نانےءَ چمدار نہ بیت
بنت فرعوناں گرگ گوستگیں برانی بدل
نوں مئے لجّانی کماش ظالمیں سردار نہ بیت

سبز و آبادیں ڈگارانی حدا بُندِ توئے

حقیں مُزد ءَ پہ وتی دائما ڈالچار نہ بے

زوت پیدا کنت ہما ڈرِ دلیں باریگ تئی

حق زیراں چہ وتی بُندری حقاں گرے

کس چہ دوگیش دگہ تاگت وادپار نہ کنت

گرانیں سکّیاں دگہ سکی ے سر بار نہ کنت

ھلّتگ ظلم و تہاری ءِ عذابانی ودار

سُہر دیپیں بام ءِ سرا سیاہی شپ ءِ کار نہ کنت

۱۹۷۲ء

گال

ظالمءِ دیم ءَ چہ دپ ءَ درشان حق گُتـہ
باوت ءَ دَورءِ کشگ ءِ سہت ءَ مکّ گُتـہ

حاکم و مُلّا و اِدءِ ھـزگارین سـراں
ہمّنی تاوان ءَ وتـ ءَ دُرستاں یکّ گُتہ

دوست ھمااِنت کہ سکّی ءِ وھدءَ کاردنت
دوست کیا زُرتہ رندِ مرگ قبرءِ شکّ کتہ

من نہ اوں پنڈوکے منی کچکولءَ مچار
من دتی چم پہ حان گل ءِ دُزّاں سک کتہ

گونڈ مگر گالاں او بشیر ھچ پیم ءَ دتی.....
ماتئ ہر دانک ءِ بہا مرچاں لکّ کتہ

سـ ۱۹۷۳ء

زوراکی

زوراکی ءِ سیاہیں شپ ءَ
آزاتی ءِ روک اِنت چراغ
ما سرجناں ، دیما رواں
دیم پہ صباہ ءِ منزل ءَ
چہ ناشریں زور آوراں
ترسے نیاریں مادل ءَ
پُروشان کنیں دیما رویں
زوراکی ءِ ہر سانکل ءَ
ہر جاہ ءَ بچار جمبور اِنت آس
ظلم ءَ نہ بیت ہچ وکساس
ماں دیت نام ، کمبوڈیا !
لاؤس یا رھوڈیشیا !

پڈّیں فلسطین ءِ زمین !

مینتگ گشتے حون ءِ تہا

انچش منی ماتیں وطن،

انگیر کتہ ھر نیمگ ءَ

سردار و میر وواجہاں

دلّار و ٹگّیں رھبراں

زوریں کماش و مستراں

وھد ءِ تیاریں چاکراں

نیست ایمنی نیست وژدلی

ھرجاہ عذاب بنی آدمی

مانشتگیں باری تا کد !!!

چو گْراں بیت وت واجھی

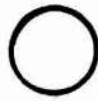

سنہ ۱۹۷۲ء

گال

پہ تُپنگ زِرد ءِ واہگاں ایرموش مکن
نوسرءَ ہوش ءِ چوں ءَ بےہوش مکن

ماں بہات زہرے ماں تئی کیف و قدحاں
مئے دل ءِ حوناں پہ وتی عیش ءَ نوشن مکن
گوُربکن دیم ءَ گوں من ءَ وت ساچیں کماش
گار کتہ حاکان وپُراں درموش مکن !!!
من مِراں صدبر، بزّگیں راج ءِ حاطرءَ
غم منی مرگ ءَ پل گدیں درگوش مکن
چہ وتی راہ ءَ درنکنت مارا ملکموت
دژمن ءِ قولاں اد بشّیر دلگوش مکن

سنہ ۱۹۷۳ء

ھمبلاں

ھمبلاں ، دزبراداں
بِلّ اِت جہانءِ شادھاں
وشّیں دوارو مینتگاں
بادگیر و بان و ماڑیاں
تحت و پَلنگ و گندلاں
بیاکہ رواں کوہ و گراں
گوں زحم و تیر و توپگاں
پہ راج و ملکءِ حاطرءَ
جنگے کنیں گوں دژمناں !
ھمبلاں ، دزبراداں
پر وشِت شرابءِ شیشگاں
بِلّ اِت خماریں دلبراں

چارروچی عیش و لذّتاں!
گرژن و غریبی کے گشیت
دادے خُداءِ دائمی!
اے پیندلے کہ سازتِگ
مُلّا و میرو واجہاں
پہ کم گُشاد و بڑّگاں ۔
ھمبلاں، دز براداں
باریں نزاناں تا کدیں
گوازینت روچاں بڑّگی
چارئے گوں ہر دو دیدگاں
مات وگہاراں برھنگی
او پارءَ است اِنت مدّتے
عمرانہ بیت بے غیرتی
ھمبلاں، دز براداں
آزات نہ بیت ماتیں وطن
بادگیر و بانُءِ ننگ ءَ

گیوار و گُلگ ءِ زندگ ءَ
کچکول ءَ زورے تا کدیں؟
ترّے پہ حق ءِ پینڈگ ءَ
بیا کہ کنیں مرچی یلاں !
ما و شما قول و قرار
مئے بان و بادگیر ءِ بدل
کوہ ءِ سر و سکّیں تلار

سنہ ۱۹۷۳ء

گال

نہ دانکے کچّلیں، نے جی و جانے
منی مہلنج چونیں بے زُبانے
بتر کّات دل تئی تژناں بماریت
بجن ھنگت دگہ شہدیں شِنگانے
نہ مسّیں چاکرانی ظلم وزوراں
جھان ءَ پشت گیجیں مانِشانے
ہزار رنگ و ہزار گنجیں جہان ءَ
ندیستگ وشدلی مایک دمانے
میاریگ اِنت بشیر بیلاں میاریگ
تہاری ءَ نہ منیت ماھکانے

سن ۱۹۷۴ء

وشنیتک ءِ نام ءَ

تو چے گشئے او وشنیتک !

من چہ وت ءَ بیزار باں

تا زندگ اوں، یا من تئیُ !

وشیں تب ءِ چمدار باں

پہ تو مبارک چاکری

من شئے مرید ءِ یار باں

آ دور و نوبت دور نہ انت

گندئے تو لال ءِ مہیراں

بنت شنگ وشانگ مے کوپگاں

تو چو من ءَ محتاج بئے

پہ دوست ءِ پلّیں کندگاں

بے واب و بے آرام بئے

لُنج و تہار ماھیں شپاں

توچے گشئے او وشنیتک

ہر روچ تئی کُلّ ءِ دپ ءَ

چہ گاں بیت نازینک بیت

زونڈانی چیرءَ دائم ءَ !

کپّ کپّ دل ءِ آدینک بیت

زاناں کہ روچے نوبت ءِ

بدواھیں دل ہم نیک بیت

توچے گشئے او وشنیتک

حاکاں کپیت وگار بیت

مے دوستی و مہر و وفا

عمرا بژیجیت دل غم جتیں

درداں نہ بیت ہجبر دوا

منّاں تو دور ءِ چاکرئے

مرچی گوں پوراں ھمرئے

بے جوڑہ و بے دورئے

لکّ وھزارانی سرئے

من چو مریدءَ بے وساں

در پہ در و خاک پہ سراں

ھنگت بلے او وشنیتک

تا آزگنت جانءِ منی

ہفتاد و ہفت بندانی داغ

من حانیءِ نامءَ گراں ....

نشْ دانی باریگءَ زراں

سنہ ۱۹۷۰ء

گال

پشنگ سہتے وتی بیکان نہ کنت
گرمیں رو چاں منی ساچان نہ کنت
چونیں زوراکے دل ءِ دوست منی
جنت مارا، بلے وشّان نہ کنت
ننذیت دیوان ءَ من ءَ ڈو باریت
ہچ حساب ءَ وتی ٹھلان نہ کنت
زند پہریگ وشزارانت مرچاں
مرگ مارا وتی ھرجان نہ کنت
گڈّ ءِ مھرنگ ءِ جتائی ءَ بشیر
نوں پہ کسّ ءَ من ءَ اومان نہ کنت

سنہ ۱۹۷۲ء

چمّانی ھُردگ رِتکگنت

چمّانی ھُردگ رِتکگنت
ڈریگ دلانی کپتکگنت
اوستانی قدّح پرُشتگنت
اُمیتءِ پُل گیمرتگنت
کئی راھچار کئی انتظار
ھرراہ گوز پرُسیت گشئے
"اِے کئی ودارءَ نشتگنت"

ہر کِشک و در ہر راہءِ سر
مان پوشتگ دھنز و مُجاں
ماں شانتگ ہر نیمگءَ
سیاہ و تھارین جمبراں

روچ ایر رواں، دل گیمراں
اندیم بلے چہ دیدگاں!

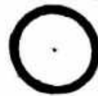
مہر و وفاءِ کاروان
لُنحیں شپانی ماہیکان
آزاتیءِ رُژن ءِ نشان
چاڑے پہ بے چاڑیں دلاں
گار اِنت و بیت باریں کدی
بر وردمرادانی ودی ! !
دل تاگتءَ بہ منتگنت
شپ لیٹتگ ، ماہ اِنت پدی
بیا کہ تئیءُ سرکشّگءَ
سُرنا و ڈھل و چاپ بیت
اِے حلقہ ءِ دِلسانگیں
کارڑاں سر و سرگواپ بیت
حُشکا وگیں زردءِ ڈگار
سبز اِیت پدا سیراپ بیت

۱۹۷۳ء

گال

توبجن ترژناں و ببند بھتام
پہ گشگ وژنام نہ بیت بنّام
مارادرکاریں ماں شپاں لُنجیں
تئیِ انارکانی سُہریءَ گوْر بام
توسُریں لُنٹان ومن ءَ چنّکاس
پہ تئیِ ہرگوانک ءَ جناں صدگام
تا نہ بیت نیادے گوں خمار چمّاں
پہ شراب زِردانی نہ روت ھوشام
زندپہ اُمیت ءَ گوزیت زاناں
کدپرشیت چلّہ کدی بہ بیت ھزّام

۱۹۸۱ء

نہنگ

آبادئے یا کہ تنگ ئے
مے ڈیھ ءَ نام ونگ ئے
زیبا چہ کل جہان ءَ
تو مے دل ءَ نہنگ ئے
تئی آپ چو ماہیکان ءَ
دڑپشیت ماں سیہ شپان ءَ
تئی ھار سمبھین انت
ویرانیں جنگلان ءَ
مے منزل و مرادئے
جاگہ مے نند و نیادئے
ہچ بر نہ بئے فراموش
دائم دلانی یادئے
تو واھگ ئے دلانی
مہرانی تو نشانی
گوستگ ماں دامن ءَ تئی
مے کودکی ءُ جوانی

وھدیکہ ایر رچیت آپ
لہم لہم ءَ چہ جِگر داں
ھازین اِیت ماں دلان ءَ
اِنسِرتگیں اِے درداں
منّاں کہ مانز وریں
نزیکیں چہ تو دوریں
کے دوست وکے در آمد
چم مے پچنت و کوریں
جزاں کہ کیت روچے
تیءُ کُھچراں بہارے
تُن آپیں اِے ڈگاراں
سبزیت پداکشارے

سنہ ۱۹۸۰ء

گال

شپ گشتے روچ نہ بنت ، توبہ منی چہ حال ءَ
بیا بہ رنگین اِت من ءَ ، زندءِ چرے جنجال ءَ
توکہ رنجینتگ من ءَ ، او منی زردءِ واھگ
شالاکلمانٹ بباتءِ تو ہزارے سال ءَ
مُرتہ گوں تاک و براں ، زندءِ مُرادانی کشار
دل پہ ھر گام ءَ زریت ھنگت چُشیں ڈکّال ءَ
عرش جُنزیت و سُچیت کوھیں زمینءِ دِلبند
بیا و بشکن تو منی وانگیں دلءِ چیہال ءَ
اَ پنچو چار رنگ اِنت بشیر تئی ماں تھار ماھیں شپاں
چوکہ لوٹ کنت جہان صُحبءِ سرءِ استال ءَ

سالِ ۱۹۶۸ءَ

ناچی

ناچی بیا، ناچے بکن
پہ مے دلءِ مان دارگءَ
مرچی دگہ ساچے بکن
اِے شپ کہ چو سیاہ و تہار
ہجبر مبات اِنت بامسار
ایر موشں مبات شالادمے
پادانی پادینکءِ توار
برجاہ تا بھنگءِ ملار
دیما بکنز دستاں شہار
اے نقشی ایں نوٹاں بچار
پہ غیرت دلّے دمیار
تو بیوسئے من بیوساں
تو گُزنگئے من گزنگاں!
تو پہ وتی لاپءَ جلا
من چہ دلءِ سوکءَ وتی
کے قحبہ و کے پارسا؟
کے سیاہ کار کے بے گناہ؟

بلّ کہ زُبان گُنگ اِنت منی
ما سشر زانیں ہر کسءَ

اے لج برّیں سردار و میر
اے وت گرّیں مُلّا و پیر
بنی آدم ءِ بدواہ بُنّی
اے حق برّیں اگبال زیر
مرچی چما وھدءَ بچم
بلتے ببئے تا ژند ژند!
چو شیشگ ءَ بِلّے پرشیت
جان ءِ تیئی ہر بند بند،
ناچی بیا ناچے بکن
پہ سے دل ءِ مان دارگ ءَ
مرچی دگہ ساچے بکن

سنہ ۱۹۸۰ء

بیاکہ گوں کنیں مرگ ءَ مڑاھے

بلوریں قدحاں بیلاں بپر وشرت
ماں حاکاں رُہبریں کیفاں بریچت
جنوزا می گداں کاڑاں بپوشت
نلوٹیت مجلس و بازیں مراگاہ !
قدیمی پترءَ مرچی بہ پیچت
تہاری ءَ وتی دیم ءَ میارِات
مُکوریں ماہ و استاراں مچارِات
پہ زندءِ قہر و لُنجیں شیپان ءَ
صباہ وسُہر دپیں بامے بیارِات
نہ بیت پہ نازگ ءَ درداں دوائے
نہ ایت پہ چارگ ءَ وشیں صباہے
پہ وشیں نوبت و زندءَ مُدامی!
بیاکہ گوں کنیں مرگ ءَ مڑاہے

بچارِات جوناں پنثرار بَستگیناں

بچارِات مرداں ھِنزار بستگیناں

بچارِات جوناں پٹّ ءَ کپتگیناں

بچارِات نام و ننگ ءَ مُرتگیناں

کے اِنت کہ غیرت و ننگ ئے لیلام اِنت

کے اِنت پہ بے گناھی ءَ ملام اِنت

یکے مے مات و یکّے مے گہار اِنت

ماں دستءِ دژمناں مرچی تلام اِنت

پہ رُژن وزانت و زِردءِ ایمنی ءَ

پہ راج ءَ دائمی وت واجہی ءَ

جہان ءَ جُنز و آشوب بیار اِت

نوں گاماں تُرند کن اِت پہ دلجمی ءَ

چار بند

بیلاں شما بچار رات
ہوشیں سرے بیار رات
راہ ءَ نگندت منزل
مفت ءَ گڈا کجار رات !

پش کپتگاں توار کن
گاماں دوئیناں چار کن
بلّے کہ راہے دوریں
درداں دل ءِ میار کن

سالہ ۱۹۶۵ء

گال

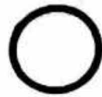
سہتے پہ رنگ وسہتے پہ حالے
دل گشتے مرچاں قحبگیں زالے

جہجن اَنت وہدے مہوش ءِ مولم
زرد ءِ آدینک ءَ سمبھیت گالے

توکہ دیماءَ ، سال چو سہت ءَ
توکہ گِستاءَ ، ساعتے سالے

دل وتی ششتگ چہ بہار گاہ ءَ
اتلگ مرچاں یک انچیں ڈکاّلے

من نزانتگ کہ ادب شیر روچے
زند پہ من ہم بیت جنجالے

سنہ ۱۹۸۱ء

گوانک

اتکگنت جہدءِ باری و نوبت
تا کدیں صبر و ماکنیں تاگت
رھن گوں بدواہاں وطن ماتیں
موگگءِ وھد نت نوں جہجن سنگت

مارا لوٹیت یک ماذیں راہے
پہ مراداں نوں منزل وجاہے
پہ وتی ملک دبزگیں راجءَ
مارا در کارانت چی گوہیراںے!

کُٹّیت آسراے بشپ تہار لُنجیں
دیر ہنت رنج و غم ہزار گنجیں
من دلا جزم و ایمناں بیلاں
وشّس بیت ر وچے حاطروں رنجیں
چکّ مے محتاج انت چُنڈ کے نانءَ
نیست اِشں الکاپیں گردویے جانءَ

ماں ہمے گُژن و واری ءِ رو چاں
چم نداشتگ ما واجہ ءِ وان ءَ
میر زہر انت و معتبر آزار
ماں دلا قہر اَنت حاکم و سردار
پر چہ نازیناں ما وتی ڈیھ ءَ
چیا درشان بنت دل ءِ پاہار
شر زاناں من ترا مُردار
سچے تئی کار و سچے تئی کردار !
پنچ پتانی او داشتگیں دلاّر
شاہ ءِ چُنڈانی رُستگیں ہزگار
او تگار لاپ و او مزن پاگاں !!
شر بدار ت نوں دپ ءِ واگاں
مارا سوگندیں زند لگوری ءِ
نوں ما شودیں اے دامن ءِ داغاں
تا سرانی ایر نہ بیت جوھان
شیپ نہ بنت سرکیل چہ رتلگیں حوناں

مجلس ءِ پہروبے سریں گپّاں

چون بیت آزات مے وطن بیلاں

نذرباتاں من پما جواناں

گوں تفنگاں وماں قطارمیاناں

پہ وتی ملک ءِ حاطرو ننگ ءَ

مرچی بُرزاداں کوچگ وشاناں

رهچار

پرُشتگ انت قدح نوں شرابانی
رِتکگ انت ھاکاں بنگ ملارانی
گوستگ اَنت پُلّیں شپ ودارانی
گوں گلُاں ڈْردھی وقتّرارانی
پہ وتی راج ءِ عزّت و ننگ ءَ
لانک بستگ من لانچتگ جنگ ءَ
وشیں باندا تے مرچگیں روچ ءِ
لانک لبستگ من لانچتگ جنگ ءَ
سکّیاں سگّاں پہ ھمک رنگ ءَ
کے گوشیت بِستک چہ مھوشاں پرُشتہ
من وتی دل چہ دلبراں ششتہ

" قصّہاں نیاراں نوں مہر و دوستی ءِ "

من کئی دیما و کجا گشتہ

سر سدکہ و جان منی قربان

کُنڈیں بُروان و قدّیں چمّاں

مِسکیں ملگور و ڈکّیں میداں

کُچکیں دنتان و کاگدیں لُنٹاں

(بلے) گِنداں هلکانی پُل گدیں کاڈاں

هُشک و حیران آ، نِشتہ بے چاڑاں

چوں کناں صبر و تاگت و اوپار

چون بداراں من اے دل ءِ لہڑاں

من تھاری ءَ چون گشاں بامسار!

چوں بلیکاں من ناشراں سردار

بڑّیت ساچان اے ظلم و زورانی

من ھما دور و نوبت ءِ رھچار

مکران

وطن جلوہ ناکیں منی مکران !
تئی سبزہ زارانی قربان باں

تئی باگ ءُ نیوگ ، کہیر ءُ کِشار
تئی وشّیں زیدءُ پراہیں ڈگار !
مدام نو دشنز نبنت سرءَ
تئی گل زمین ءَ مدام اِنت بہار
وطن جلوہ ناکیں منی مکران
تئی یادگارانی من قربان باں

اِے رخشان ءُ دشت ءُ نہنگ بیمثال
مزن نامیں میری ءُ کیچ ءِ چنال
مدام نامدار انت نہ بنت زوال
صدقہ پہ ڈیہہ ءَ منی جاں ءُ مال
وطن جلوہ ناکیں منی مکران !
تئی کوہ ءُ بندانی من قربان باں

تئی نیلیں دریاءُ ٹنجیں زراں
دَمگ، کوہ ءُ بندءُ حصاریں گراں
اے سبزآپیں چمگ ءُ آہوگ ءُ صید
صفت باز زیب اِیت تئی کہچراں

وطن جلوہ ناکیں منی مکران
تئی جاہ ءُ اندھا نی قربان باں

اِے پنجگور تامندءَ برد کولواہ !
اِدا باز گوستہ شہنشاہ ءُ شاہ
میار جلّ، بہادرءُ مہمان نواز
نبنت ہجبر ھالیگ اِدرءِ ہندو جاہ

وطن جلوہ ناکیں منی مکران
تئی سر مچارانی قربان باں

شموشاں چیتور من، تئی زحم جناں
آشیرآن بلوچ خان ءُ محراب خان
نہ بیت جہل ہجبر بلوچانی شان
کئی ذکرو توصیف ءَ تالاں کنان
وطن جلوہ ناکیں منی مکران
تئی آشکانی من قربان باں

آکبیاءُ پنّوں، عزّت یلیں
آستّیءُ مہرک، صدو نوگلیں
گشاں ہرچی ہمبل باور بدار
آپیرداں ءِ بازار منی شاہدیں

وطن جلوہ ناکیں منی مکران
تئی شاعرانی من قربان باں

آبوہیرءُ قاسم، رگام وش گشیں
شمے گال نقش انت دل ءِ شیرکنیں
شموشیت بشیرءِ چہ بیم مکراں
بلے پُلّیں فاضل وتی مٹ وتیں

وطن جلوہ ناکیں منی مکران
تئی یادگارانی قربان باں

مئے نوک آیوکیں کتاب

ابراھیم عابدء

شعرانی دپتر

شهم

زوت چاپ بوگ ءَ اِنت، امیدانت

کہ زوت شمے دست ءَ کپیت ۔

کراچی ءِ وانوک مئے کتابان چہ مکتبہ اسحاقیہ

جونا مارکیٹ کراچی ءَ بلوٹ انت ،

پاک نیوز ایجنسی تربت مکران

کتاب

شئرءِ هم هست ءُ بلّیں هم

شما

شرّیں کتاباں بوان اِت

پرچا

شما را وت شر بوگی اِنت و دگراں هم شرّ کنگی اِنت۔

شرّیں شرّیں کتابانی بنجاه

(یات کن اِت)

پاک نیوز ایجنسی ○ تربت، مکران

بلوچستان

